

Khúc phim cuối

Anh đọc tin tức ở từng dòng, rồi lại ngồi gõ tên nàng lên Google. Anh không gọi điện, nhắn tin, không chat. Đôi khi anh e-mail cho nàng nhưng không thấy nàng trả lời. Anh đọc bài viết ở chuyên mục nàng phụ trách, nhưng không còn thấy tên nàng nữa.

Anh cảm thấy thanh thản. Nỗi nhớ và những dẫn vật về nàng loãng ra. Anh không còn nói mớ tên nàng nữa. Anh mơ thấy những kỷ niệm về nàng trong gương mặt của Thiên.

Nàng chia tay anh hôm qua. Buổi chiều, mấy đứa con nít đi học về, cười vang cả hẻm. Nàng lừ lừ kéo chiếc va-li đi qua những căn nhà còn khóa cửa ngoài. Taxi đợi ở đầu đường ộ ộ tiếng máy êm êm một lát rồi đi thẳng. Nàng đi đâu đó anh không rõ. Nàng bảo tốt nhất nên dừng lại. Và anh dừng lại. Buổi chiều sụp xuống, ngừng tiếng nói cười, ngừng những lao xao, nàng quẩn quýt bên anh dọn cơm hay xếp lại đồng báo cũ.

Anh đứng bên bậc cửa mờ mờ ánh sáng cuối ngày, nhìn nàng mất hút ngoài đường. Bà chủ nhà hóng từ bên kia cánh cổng, nhìn sang bảo: “Con bé đi công tác suốt nhỉ?”. Anh chỉ cười. Mọi thứ bình thường đến mức anh nghĩ, ước gì có thể nghĩ được rằng, nàng chỉ đi xa anh vì một lý do chắc chắn nào đó, rồi nàng sẽ lại về.

Anh ở lại căn nhà cũ, chia những tờ báo theo từng ô. Bảy ngày một tuần, bốn tuần một tháng. Những số báo lẻ ngày anh để một ngăn riêng, trống trải và xộc xệch. Anh đọc tin tức ở từng dòng, rồi lại ngồi gõ tên nàng lên Google. Anh không gọi điện, nhắn tin, không chat. Đôi khi anh e-mail cho nàng nhưng không thấy nàng trả lời. Anh đọc bài viết ở chuyên mục nàng phụ trách, nhưng không còn thấy tên nàng nữa. Có vài bút danh mới, có thể là nàng nhưng anh không nhận ra, hoặc là nàng, nhưng những thứ nàng viết đã hoàn toàn không còn liên quan đến anh và nàng.

Anh đi bar và gặp Thiên, ở một nơi lộn xộn chân người, mờ mờ, nước hoa và rượu bia. Anh thấy Thiên ngồi vắt vẻo bên bàn DJ, uống 7up, chơi game tanh

tách trên điện thoại. Anh ghé chân ngồi cạnh Thiên, bắt chuyện ngượng nghịu:

- Không thích nhảy?

Thiên hoàn toàn không ngẩng lên, hất hàm qua ly nước lao chao ánh đèn:

- Uống cho tỉnh bớt rồi nói!

Anh lừ mắt nhìn qua cổ tay đầy những sợi sọc mờ mờ của Thiên, gắt gỏng tự ái:

- Tôi đâu có say!

- Không thì bấm nút!

Giọng Thiên xác xược không kiềm chế. Nhưng thay vì giận dữ, anh ngồi sững ra, mắt dáo dác trốn vào giữa những thân người nhốn nháo uốn éo. Anh thấy lòng trơ khấc. Thiên quăng điện thoại vào chiếc túi chéo vai:

- Chán đời không muốn nhảy. Đi chơi đi!

Thiên đứng bật dậy. Anh chở Thiên lên cầu, nhìn những con đường nhấp nháy phía dưới, và cả ở những chỗ rất xa. Có thể ở đó có nàng. Hoặc không.

Thiên thoải mái. Anh có thể chủ động gặp Thiên khi nào anh muốn. Mỗi ngày Thiên làm việc 4 tiếng ở nhà, viết những bản thảo kịch bản truyện tranh nho nhỏ đăng báo. Sau đó, Thiên đi khắp nơi với anh, kể cả những chỗ chưa bao giờ một trong hai người đặt chân tới. Anh cảm thấy thanh thản. Nỗi nhớ và những dằn vặt về nàng loãng ra. Anh không còn nói mớ tên nàng nữa. Anh mơ thấy những kỷ niệm về nàng trong gương mặt của Thiên.

Thiên chụp kín anh trong những nụ cười giòn tan, những câu hỏi bất tận về nàng. Vì sao hai người chia tay? Nàng có yêu ai khác trước khi xa anh hay không? Nàng thích có bao nhiêu đứa con? Và hai người đã định cưới nhau ở đâu?

Anh bảo không biết. Thiên ngơ ngác nhìn anh:

- Anh nói hai người yêu nhau ba năm rồi cơ mà?

- Huhm....

- Vậy hai người nói chuyện gì mỗi tối và mỗi sáng?

Anh nhớ về nàng như đang quay ngược những thước phim cũ, mờ ảo và vô vọng. Anh chỉ nghĩ, họ sẽ tiếp tục ở bên nhau, sống những ngày bình thường như bao người khác. Nàng không bao giờ hỏi anh. Anh cũng không hề nghĩ, sống với nhau từng ấy năm tháng để làm gì. Thiên vẫn tỉnh bơ và hồ hởi hỏi:

- Anh chị hạnh phúc không?

Anh nuốt khan, quay đi như sợ đứng thêm một lúc nữa, hàng vạn tế bào trong anh sẽ tan chảy và anh sẽ biến mất trước Thiên như một người vô hình.

- Đừng bao giờ hỏi anh những điều như thế nữa!

Thiên im lặng lên xe anh đưa về. Thiên thôi cười giòn, không háo hức với những chuyến xe bình bông sau lưng anh nữa. Thiên xa lánh anh, ngay khi anh nghĩ anh sắp quên được nàng, sắp đi qua được những quãng hồi ức xanh xao, nhờ Thiên.

Anh muốn giữ Thiên bên mình. Nhưng có những điều, nhỏ thôi, anh lúc nào cũng khước từ Thiên, như việc Thiên muốn đến nhà anh, Thiên muốn nấu cơm tối ăn cùng với anh, muốn ôm anh khi hai người chạy xe giữa khuya trong lòng thành phố. Anh từ chối từng ấy đề nghị sở sàng của Thiên mà không kịp nghĩ Thiên sẽ buồn, tủi thân hoặc đau khổ.

- Anh thật sự không muốn làm tổn thương em.

- Em cũng đâu muốn ai làm tổn thương em!

Thiên cười giòn, khép vòng tay ôm xiết vòm ngực anh đến tê dại rồi buông. Thiên không muốn ở lại, cũng không muốn anh đưa Thiên về nữa. Thiên đi bộ trên con dốc lên xuống hầm giữ xe, khăn choàng bay phất ra sau lưng. Một nửa gương mặt Thiên, anh nhìn thấy như sắp khóc.

- Có bao giờ anh nghĩ đến việc gặp em để làm gì không?

Thiên đi thẳng. Anh đứng dưới đáy hầm tối om, ngộp hơi thở chính mình và muốn khóc. Sau từng ấy ngày tháng ở bên nhau, anh đã nghĩ Thiên được mặc định ở bên anh, như một định mệnh.

Anh đi lên nhà, nghĩ rằng, đôi lúc nhìn vào đôi vai nhỏ bé hay để trần của Thiên, anh rất muốn ôm (nhưng chưa bao giờ ôm). Đôi khi anh nghĩ, nếu anh hôn Thiên lúc Thiên đang cười, có lẽ Thiên rất ngạc nhiên và sẽ ngừng cười để hôn. Nhưng giữa anh và Thiên bao giờ cũng có một bầu trời rất rộng để nhiều thứ ngăn ở giữa.

Anh không thể để Thiên đến và chạm vào những ngăn sách báo được tỉ mỉ sắp xếp theo ngày tháng của anh. Thiên càng không biết những đoạn tư vấn tâm lý sắc sảo của nàng trên một tạp chí phụ nữ. Công việc của Thiên là viết truyện tranh cho con nít, và là vợ với anh.

Thiên nói một ngày nào đó Thiên sẽ xuất bản truyện dài kỳ cho trẻ em, như Đôrêmon hoặc chí ít cũng hấp dẫn như Conan. Anh cười giòn giã, nói lúc đó chắc Thiên không còn nhớ anh là ai để ký tặng sách nữa đâu. Anh nhớ Thiên lao cả người vào anh chỉ để khẳng định với anh rằng, dù có viết truyện cho thiếu nhi hay truyện cho người đang thất tình, Thiên vẫn sẽ mãi mãi nhớ anh. Đó là lần duy nhất Thiên ôm anh không phải từ phía sau.

Anh nghĩ đến những ấm áp khi Thiên chạm vào anh, cố bằng mọi cách xoa dịu những nghi ngại trong lòng mình lúc đạp chân lên lối sỏi đi vào xóm trọ của Thiên. Dưới ánh nắng ban ngày, những vết tường loang lỗ cửa vào mắt anh những mảng màu tối sậm và sượng ngắt như những vết thương mới được khơi trở lại. Anh ôm chậu păng-xê vào ngực, cẩn thận gõ lên cánh cửa màu xanh với những vết vẽ nguệch ngoạc về ngày tháng và những câu thơ còn lơ mờ, không rõ nghĩa.

Thiên ló mặt ra, đứng sững người nhìn anh:

- Sao anh tới đây?

- Anh... anh tới thăm em.

- ...

- Anh nhớ em!

Anh nhìn vào đôi mắt tròn đen của Thiên và chờ đợi.

Thiên không nói gì cả. Chỉ có một dòng nước mắt lăn trên má. Và Thiên, khẽ như chớp, chùi chúng đi:

- Tự nhiên tới chi?

- Có khi... biết đâu... anh... anh yêu em.

Thiên quay ngoắt đi, đóng sập cửa trước mặt anh, nói vọng qua tấm gỗ màu xanh:

- Anh về đi! Em chỉ là một chỗ để tựa lưng thôi!

Anh cúi mặt. Những cánh hoa păng-xê mỏng manh cụp xuống và xỉn lại những nếp màu pha lẫn nhau. Anh không biết đặt chúng ở đâu. Anh mang hoa về, vừa đi vừa ngơ ngác.

Những mảng tường xanh xám bong tróc mờ ảo, như những đoạn phim kết thúc cho một chuyện tình, hoặc một câu chuyện buồn bã bị làm nhòe đi. Anh cứ bước trên những viên đá vụn lạo xạo, cứ đi cho đến lúc anh nghĩ là anh sắp tan mất, và cũng có thể anh sẽ khóc.

Thiên mở cửa đứng tựa lưng nhìn ra, nói trống không:

- Để hoa lại, em chăm cho, không nó chết hết sao!

Anh khựng lại một lúc, lặng lẽ ngắm những cánh hoa héo rũ buồn bã, để chúng đứng chơ vơ giữa hai người, rồi đi. Anh không muốn nhìn lại, không muốn thấy Thiên khóc thêm lần nào nữa.

Anh chỉ cứ đi như vậy thôi. Đến một lúc nào đó, họ sẽ gặp lại.